

TOT ALLÒ QUE S'HA OCULTAT SOBRE PEP VENTURA

Fou gràcies a un destacat escriptor i polític de Figueres, Josep Puig i Pujades, que es pogué saber amb exactitud la data del naixement de Pep Ventura, a Alcalá la Real (Jaén), al cap de mig segle de la seva mort, esdevinguda a la capital de l'Alt Empordà. Puig i Pujades, en comprovar que tothom hi deia la seva, en aquest assumpte, i que acabava d'aparèixer una novel·la escrita per Pere Corominas sobre l'«avi» Pep, que embolicava encara més la troca, s'interessà pel tema, tot aconseguint que, des d'aquella ciutat andalusa, li enviessin una còpia de la partida de baptisme del músic, on es «revelava» que aquest havia nascut el 2 de febrer del 1817.

GRAN SORPRESA

Josep Puig i Pujades, la vida del qual s'extingí, després de la Guerra (in)Civil, al seu exili de Perpinyà, però que avui reposa al panteó d'homes il·lustres del cementiri de Figueres, descobrí, per altra banda, amb gran sorpresa, que Pep Ventura no es deia pas Josep Maria Ventura com tothom creia aleshores, sinó Josep Maria Vuenaventura, ja que així ho certificava la còpia del citat document: *«Yo, don Juan Agustín Pariente, presbítero (...), bauticé solemnemente a un niño que me informaron nació ayer, exactamente el 2 de febrero de 1817, como a las siete de la tarde, y le puse el nombre de José María de la Purificación, hijo legítimo de Benito Vuenaventura, sargento segundo de la primera compañía del Batallón primero, segundo ligero, y Antonia Casas; abuelos paternos, Miguel Vuenaventura, sargento de la compañía fija en Rosas, y Margarita Fontico; maternos, José Casas y Ángela Casas (...).»*

El primer cognom d'en Pep Ventura, per tant, era el de Vuenaventura (amb be baixa, la lletra inicial), fet que Josep Puig i Pujades, en un article publicat a la revista figuerenca *La Dansa Més Bella*, il·lustrat amb una foto del retrat que un joveníssim Salvador Dalí havia dibuixat del personatge que creà la sardana llarga i reformà la cobla, no trigà gaire a «esbombar»...

Cal advertir que, a la primera meitat del segle XIX, els castellans solien escriure «vuenaventura» en lloc de «buenaventura», atès que acostumaven a substituir la be alta per la be baixa de moltes paraules, costum del qual encara resten, en l'actualitat, alguns vestigis. En aquest sentit, recordo que no fa gaire hi hagué un porter de l'equip de futbol de la Unió Esportiva Figueres, procedent del sud de l'Estat espanyol, que, en el seu DNI, hi figurava, en lloc de Caballero, «Cavallero».